

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามลักษณะทางด้านประชากร ลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาสุขภาพกาย และความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวัน โดยการหาค่าจำนวนและร้อยละ

ส่วนที่ 2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม ดังนี้

1. นำเสนอผลการวิเคราะห์ความชุกของโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าจำนวนและร้อยละ
2. นำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคสมองเสื่อม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ สุขภาพกาย จำนวนคนในครัวเรือน การดูแลเอาใจใส่ของสมาชิกในครอบครัว การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน และความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวัน โดยใช้ ไค-สแควร์ (Chi Square) ทดสอบความเป็นอิสระของข้อมูล

ส่วนที่ 3 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า ดังนี้คือ

1. นำเสนอผลการวิเคราะห์ความชุกของโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าจำนวนและร้อยละ
2. นำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคซึมเศร้า ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ สุขภาพกาย จำนวนคนในครัวเรือน การดูแลเอาใจใส่ของสมาชิกในครอบครัว การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน และความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวัน โดยใช้ ไค-สแควร์ (Chi Square) ทดสอบความเป็นอิสระของข้อมูล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ประกอบด้วยตารางที่ 1 ถึง ตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะทางด้านประชากร

ลักษณะทางด้านประชากร	จำนวน (n=1,707)	ร้อยละ (100)
เพศ		
ชาย	587	34.4
หญิง	1,120	65.6
สถานภาพสมรส		
โสด	33	1.9
คู่	815	47.8
หย่า	7	0.4
แยก	9	0.5
หม้าย	843	49.4
อายุ/ปี		
60-64	610	35.8
65-69	479	28.1
70-74	311	18.1
75-79	165	9.6
80-84	83	4.9
85 ปีขึ้นไป	59	3.5
(อายุเฉลี่ย เพศชาย = 64.31 , เพศหญิง = 68.57)		

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่า ในจำนวนผู้สูงอายุที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนั้น มากกว่าครึ่งหนึ่ง คือ ร้อยละ 55.6 เป็นเพศหญิง ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 34.4 เป็นเพศชาย โดยช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่พบมากที่สุด คือ ช่วงอายุ 60-64 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.8 และเมื่อช่วงอายุเพิ่มขึ้น ก็จะพบจำนวนของกลุ่มตัวอย่างลดลงไปตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีอายุเฉลี่ย 64.31 ปี ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีอายุเฉลี่ย 68.57 ปี และสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่างประมาณครึ่งหนึ่งเป็นหม้าย รองลงมา คือ สถานภาพสมรสคู่ คิดเป็นร้อยละ 47.8

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

ลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน (n=1,707)	ร้อยละ (100)
อาชีพเดิม		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	19	1.1
ทำไร่ทำนา	1,596	93.5
รับจ้าง	24	1.4
ค้าขาย	42	2.5
รับราชการ	26	1.5
อาชีพปัจจุบัน		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	863	50.6
ทำไร่ทำนา	741	43.4
รับจ้าง	49	2.9
ค้าขาย	37	2.2
ข้าราชการบำนาญ	17	1.0
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้รับการศึกษา	126	7.4
ประถมศึกษา	1,517	88.9
มัธยมศึกษาตอนต้น	30	1.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย	21	1.2
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ/อนุปริญญา	10	0.6
ปริญญาตรี	3	0.2

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน (n=1,707)	ร้อยละ (100)
จำนวนสมาชิกในครัวเรือน		
ไม่มี	62	3.6
มี 1-2 คน	420	24.6
มี 3-4 คน	725	42.4
มี 5 คนขึ้นไป	500	29.3
ผู้ดูแลหลัก		
ไม่มี	44	2.6
มี	1,663	97.4
ช่วงเวลาที่ดูแล		
ดูแลเฉพาะเรื่อง	112	6.6
ดูแลเพียงช่วงสั้น ๆ	109	6.4
ดูแลนานเท่าที่ต้องการ	1,442	84.4
การได้รับความเอาใจใส่จากสมาชิกในครอบครัว		
ไม่เลย	9	0.5
น้อย	44	2.6
พอสมควร	834	48.9
มาก	820	48.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม	จำนวน (n=1,707)	ร้อยละ (100)
การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน		
ไม่เคย	113	6.6
เคย	1,594	93.4
ความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน		
วันละครั้ง	449	26.3
อาทิตย์ละครั้ง	735	43.1
เดือนละครั้ง	319	18.7
น้อยกว่าเดือนละครั้ง	91	5.3

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอาชีพทำไร่นาเป็นอาชีพเดิมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.5 ส่วนอาชีพปัจจุบันนั้น พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 50.6 ระดับการศึกษาสูงสุดที่พบมากที่สุด คือ ระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 88.9 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่างที่พบมากที่สุด คือ มีสมาชิกในครัวเรือน 3-4 คน คิดเป็นร้อยละ 42.4 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผู้ดูแลหลัก คิดเป็นร้อยละ 97.4 ซึ่งผู้ดูแลหลักส่วนใหญ่สามารถดูแลกลุ่มตัวอย่างได้นานเท่าที่ต้องการ คิดเป็นร้อยละ 84.4 และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าได้ได้รับความเอาใจใส่จากสมาชิกในครอบครัวในระดับพอสมควรถึงระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 48.9 และ 48.0 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 93.4 เคยเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน ความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนที่พบมากที่สุด คือ อาทิตย์ละครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.1

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัญหาสุขภาพกาย

ปัญหาสุขภาพกาย	จำนวน (n=1,707)	ร้อยละ (100)
ไม่มีปัญหาสุขภาพกาย	366	21.4
มีปัญหาสุขภาพกาย	1,341	78.6
ปัญหาสุขภาพกายที่พบ (n=2,936)		
ปวดข้อ-ปวดกล้ามเนื้อ	921	31.3
การมองเห็น	486	16.4
นอนไม่หลับ	309	10.5
การได้ยิน	286	9.7
แผลในกระเพาะอาหาร	250	8.5
วิงเวียนศีรษะ	245	8.3
เบาหวาน	96	3.2
โรคของอวัยวะภายใน เช่น ไต, ปอด, หัวใจ	81	2.8
ความดันโลหิตสูง	71	2.5
อัมพฤกษ์/อัมพาต	19	0.6
โรคติดเชื้อต่าง ๆ	14	0.5
โรคมะเร็ง-เนื้อร้ายต่าง ๆ	6	0.2
อื่น ๆ	152	5.2

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่า 3 ใน 4 มีปัญหาสุขภาพกาย โดยปัญหาสุขภาพกายที่พบมากที่สุด คือ ปวดข้อ-ปวดกล้ามเนื้อ คิดเป็นร้อยละ 31.3 ของผู้ที่มีปัญหาสุขภาพกายทั้งหมด รองลงมา คือ การมองเห็น นอนไม่หลับ และการได้ยิน คิดเป็นร้อยละ 16.4, 10.5 และ 9.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวัน

กิจกรรมประจำวัน	ความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวัน (n=1,707)		
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
การรับประทานอาหาร	1,697 (99.4)	2 (0.1)	8 (0.5)
การใช้ห้องสุขา	1,692 (99.1)	11 (0.6)	4 (0.3)
การอาบน้ำ	1,693 (99.2)	10 (0.6)	4 (0.2)
การสวมใส่เสื้อผ้า	1,694 (99.2)	7 (0.4)	6 (0.4)
การซักผ้าด้วยมือ	1,606 (94.1)	51 (3.0)	50 (2.9)
การปรุงอาหาร/หุงข้าว	1,543 (90.4)	73 (4.3)	91 (5.3)
ไปซื้อของที่ตลาด/ที่ใกล้เคียง	1,445 (84.7)	174 (10.1)	88 (5.2)
ทานยาตามแพทย์สั่ง	1,590 (93.1)	103 (6.1)	14 (0.8)
การใช้บริการรถประจำทาง	1,406 (82.4)	253 (14.8)	48 (2.8)
ดูแลการเงินส่วนตัว	1,604 (94.0)	73 (4.2)	30 (1.8)
ดูแลบ้านและรักษาความสะอาด	1,576 (92.3)	88 (5.2)	43 (2.5)

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่า 3 ใน 4 สามารถจะทำกิจกรรมประจำวันได้ด้วยตนเอง กิจกรรมประจำวันที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้แต่ต้องมีคนช่วยมากที่สุด คือ การใช้บริการรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 14.8 รองลงมา คือ ไปซื้อของที่ตลาดหรือบริเวณใกล้เคียง คิดเป็นร้อยละ 10.1 และกิจกรรมประจำวันที่กลุ่มตัวอย่างทำไม่ได้ที่พบมากที่สุด คือ การปรุงอาหาร/หุงข้าว คิดเป็นร้อยละ 5.3 รองลงมา คือ การไปซื้อของที่ตลาดหรือบริเวณใกล้เคียง คิดเป็นร้อยละ 5.2

ส่วนที่ 2 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคมองเสื่อม

การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคมองเสื่อม แบ่งเป็น

1. การวิเคราะห์ความชุกของโรคมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ตารางที่ 5 ถึง ตารางที่ 8
2. การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคมองเสื่อม ประกอบด้วย ตารางที่ 9 ถึง ตารางที่ 20 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ความชุกของโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความรุนแรงของโรค

ระดับความรุนแรงของโรค	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	1,651	96.7
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม		
รุนแรงระดับเล็กน้อย	40	2.3
รุนแรงระดับปานกลาง	12	0.7
รุนแรงระดับมาก	4	0.2
รวม	1,707	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 1,707 คน พบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม 56 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมที่พบส่วนใหญ่จะมีความรุนแรงระดับเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 2.3 รองลงมาจะเป็นกลุ่มที่มีความรุนแรงระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 0.7 และ 0.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ความชุกของโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตามกลุ่มอายุและระดับ
ความรุนแรงของโรค

ระดับความรุนแรงของโรค	อายุ/ปี					
	60-64	65-69	70-74	75-79	80-84	85 ⁺
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	608 (99.7)	478 (98.7)	302 (97.1)	148 (89.7)	76 (91.6)	44 (74.6)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม						
รุนแรงระดับเล็กน้อย	2 (0.3)	5 (1.0)	7 (2.3)	18 (7.9)	6 (7.2)	7 (11.9)
รุนแรงระดับปานกลาง	-	1 (0.2)	2 (0.6)	3 (1.8)	-	6 (10.2)
รุนแรงระดับมาก	-	-	-	1 (0.6)	1 (1.2)	2 (3.4)
รวม	610 (100.0)	479 (100.0)	311 (100.0)	165 (100.0)	83 (100.0)	59 (100.0)

จากตารางที่ 6 เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุและระดับความรุนแรงของโรค พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมระดับเล็กน้อย จะมีอายุเริ่มต้นตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมระดับปานกลางจะมี อายุเริ่มต้นตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมระดับมาก จะมีอายุเริ่มต้นตั้งแต่ 75 ปีขึ้นไป เป็นที่น่าสังเกตว่า แนวโน้มของการเกิดโรคจะเพิ่มขึ้นเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า พบโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับเล็กน้อยในกลุ่มอายุ 60-64, 65-69, 70-74, 75-79, 80-84 และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.3, 1.0, 2.3, 7.9, 7.2 และ 11.9 ตามลำดับ พบโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับปานกลางในกลุ่มอายุ 65-69, 70-74, 75-79 และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.2, 0.6, 1.8 และ 10.2 ตามลำดับ และพบโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับมากในกลุ่มอายุ 75-79, 80-84 และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.6, 1.2 และ 3.4 ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 ความชุกของโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำนวนตามกลุ่มอายุและระดับความรุนแรงของโรค

	อายุ/ปี					
	60-64	65-69	70-74	75-79	80-84	85 ⁺
ระดับความรุนแรงของโรค						
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	403 (99.5)	289 (98.3)	199 (96.1)	112 (88.9)	45 (88.2)	24 (64.9)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม						
รุนแรงระดับเล็กน้อย	2 (0.5)	5 (1.7)	6 (2.9)	10 (7.9)	5 (9.8)	6 (16.2)
รุนแรงระดับปานกลาง	-	-	2 (1.0)	3 (2.4)	-	5 (13.5)
รุนแรงระดับมาก	-	-	-	1 (0.8)	1 (2.0)	2 (5.4)
รวม	405 (100.0)	294 (100.0)	207 (100.0)	126 (100.0)	51 (100.0)	37 (100.0)

จากตารางที่ 7 พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ความชุกของโรคสมองเสื่อม ทั้งที่มีความรุนแรงระดับเล็กน้อย ระดับปานกลาง และระดับมาก มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามกลุ่มอายุ ที่เพิ่มขึ้น โดยจะเห็นได้ว่า พบโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับเล็กน้อยในกลุ่มอายุ 60-64, 65-69, 70-74, 75-79, 80-84, และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.5, 1.7, 2.9, 7.9, 9.8 และ 16.3 ตามลำดับ พบโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับปานกลางในกลุ่มอายุ 70-74, 75-79, และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 1.0, 2.4 และ 13.5 ตามลำดับ และพบโรค สมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับมากในกลุ่มอายุ 75-79, 80-84 และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.8, 2.0 และ 5.4 ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ความชุกของโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำแนกตามกลุ่มอายุและระดับความรุนแรงของโรค

	อายุ/ปี					
	60-64	65-69	70-74	75-79	80-84	85*
ระดับความรุนแรงของโรค						
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	205 (100.0)	184 (99.5)	103 (99.0)	36 (92.3)	31 (96.9)	20 (90.9)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม						
รุนแรงระดับเล็กน้อย	-	-	1 (1.0)	3 (7.7)	1 (3.1)	1 (4.5)
รุนแรงระดับปานกลาง	-	1 (0.5)	-	-	-	1 (4.5)
รุนแรงระดับมาก	-	-	-	-	-	-
รวม	205 (100.0)	185 (100.0)	104 (100.0)	39 (100.0)	32 (100.0)	22 (100.0)

จากตารางที่ 8 พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย พบความชุกของโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับเล็กน้อย ในกลุ่มอายุ 70-74, 75-79 80-84 และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 1.0, 7.7, 3.1 และ 4.5 ตามลำดับ และพบโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงระดับปานกลาง ในกลุ่มอายุ 65-69 ปี และ 85 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.5 และ 4.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

เพศ	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ชาย	579 (98.6)	8 (1.4)	587 (100.0)
หญิง	1,072 (95.7)	48 (4.3)	1,120 (100.0)

$$\chi^2 = 9.46904 \quad df = 1 \quad P < .01$$

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคสมองเสื่อมได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย ดังจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่เป็นโรคสมองเสื่อมมีร้อยละ 4.3 ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่เป็นโรคสมองเสื่อมมีร้อยละ 1.4 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเป็นโรคสมองเสื่อม พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

อายุ	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
60-64	608 (99.7)	2 (0.3)	610 (100.0)
65-69	473 (98.7)	6 (1.3)	479 (100.0)
70-74	302 (97.1)	9 (2.9)	311 (100.0)
75-79	148 (89.7)	17 (10.3)	165 (100.0)
80-84	76 (91.6)	7 (8.4)	83 (100.0)
85 ปีขึ้นไป	44 (74.6)	15 (25.4)	59 (100.0)

$$\chi^2 = 146.87991$$

$$df = 5$$

$$P < .001$$

จากตารางที่ 10 แสดงว่า แนวโน้มของการเกิดโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่างจะเพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ยกเว้นในกลุ่มอายุ 80-84 ปี ที่มีแนวโน้มลดลงเล็กน้อย ดังจะเห็นได้ว่า ในกลุ่มอายุ 60-64, 65-69, 70-74, 75-79, 80-84 และ 85 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างมีโรคสมองเสื่อม คิดเป็นร้อยละ 0.3, 1.3, 2.9, 10.3, 8.4 และ 25.4 ตามลำดับ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเป็นโรคสมองเสื่อมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

สถานภาพสมรส	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
โสด, หย่า, แยก, หม้าย	843 (94.5)	49 (5.5)	892 (100.0)
คู่	808 (99.1)	7 (0.9)	815 (100.0)

$$\chi^2 = 23.23487 \quad df = 1 \quad P < .001$$

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส โสด, หย่า, แยก, หม้าย มีแนวโน้มที่จะเป็นโรคสมองเสื่อมได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสคู่ ดังจะเห็นได้ว่า กลุ่มสถานภาพสมรส โสด, หย่า, แยก, หม้าย ที่เป็นโรคสมองเสื่อมมีร้อยละ 5.5 ส่วนกลุ่มสถานภาพสมรสคู่ที่เป็นโรคสมองเสื่อมมีร้อยละ 0.9 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการเป็นโรคสมองเสื่อม พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเป็นโรคสมองเสื่อม

ระดับการศึกษา	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่ได้รับการศึกษา	103 (81.7)	23 (18.3)	126 (100.0)
ประถมศึกษา	1,484 (97.8)	33 (2.2)	1,517 (100.0)
สูงกว่าประถมศึกษา	64 (100.0)	-	64 (100.0)

$$\chi^2 = 97.04223 \quad df = 2 \quad P < .001$$

จากตารางที่ 12 พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน จะทำให้เกิดโรคสมองเสื่อมแตกต่างกัน จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการศึกษา เป็นโรคสมองเสื่อมถึงร้อยละ 18.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาถึงขั้นประถมศึกษา เป็นโรคสมองเสื่อมร้อยละ 2.2 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาไม่พบว่า เป็นโรคสมองเสื่อม ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเป็นโรคสมองเสื่อม พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

อาชีพเดิม	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	17 (89.5)	2 (10.5)	19 (100.0)
ทำไร่ทำนา	1,544 (96.7)	52 (3.3)	1,596 (100.0)
รับจ้าง	23 (95.8)	1 (4.2)	24 (100.0)
ค้าขาย	42 (100.0)	-	42 (100.0)
รับราชการ	25 (96.2)	1 (3.8)	26 (100.0)

$$\chi^2 = 4.65646$$

$$df = 4$$

$$P > .05$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเดิม คือ ไม่ได้ประกอบอาชีพมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคสมองเสื่อมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเดิม คือ ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นโรคสมองเสื่อมถึงร้อยละ 10.5 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเดิม คือ รับจ้าง, รับราชการ และทำไร่ทำนา เป็นโรคสมองเสื่อมร้อยละ 4.2, 3.8 และ 3.3 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่พบโรคสมองเสื่อมในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย เป็นอาชีพเดิม แต่ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพเดิมกับการเป็นโรคสมองเสื่อม พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนในครัวเรือนกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

จำนวนคนในครัวเรือน	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่มี	59 (95.2)	3 (4.8)	62 (100.0)
มี 1-2 คน	408 (97.1)	12 (2.9)	420 (100.0)
มี 3-4 คน	705 (97.2)	20 (2.8)	725 (100.0)
มี 5 คนขึ้นไป	479 (95.8)	21 (4.2)	500 (100.0)

$$\chi^2 = 2.66630 \quad df = 3 \quad P > .05$$

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคนในครัวเรือนหรืออยู่ตัวคนเดียวมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคสมองเสื่อมมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคนในครัวเรือนเป็นโรคสมองเสื่อมร้อยละ 4.8 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีคนในครัวเรือน 5 คนขึ้นไป, มีคนในครัวเรือน 1-2 คน และ 3-4 คน เป็นโรคสมองเสื่อมร้อยละ 4.2, 2.9, และ 2.8 ตามลำดับ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนในครัวเรือนกับการเป็นโรคสมองเสื่อม พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลเอาใจใส่ของสมาชิกในครอบครัวกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ (n=1651)	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม (n=56)	χ^2
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
การดูแลเอาใจใส่ของ สมาชิกในครอบครัว			
ผู้ดูแลหลัก			
ไม่มี	43 (2.6)	1 (1.8)	.00000 (df=1,
มี	1608 (97.4)	55 (98.2)	P>.05)
การได้รับความเอาใจใส่จาก สมาชิกในครอบครัว			
ไม่เลย	8 (0.5)	1 (1.8)	
น้อย	40 (2.4)	4 (7.1)	6.74904
ปานกลาง	807 (48.9)	27 (48.2)	(df=3, P>.05)
มาก	796 (48.2)	24 (42.9)	

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมร้อยละ 98.2 มีผู้ดูแลหลัก ซึ่งไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติร้อยละ 97.4 มีผู้ดูแลหลักและการได้รับความเอาใจใส่ จากสมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อย ไม่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคสมองเสื่อมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม (n=56)
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่เคย	84 (5.1)	29 (51.8)
เคย	1,567 (94.9)	27 (48.2)
รวม	1,651 (100.0)	56 (100.0)

$$\chi^2 = 183.59200 \quad df = 1 \quad P < .001$$

จากตารางที่ 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อม มีแนวโน้มที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมมีร้อยละ 51.8 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างปกติที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมมีเพียงร้อยละ 5.1 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนกับการเป็นโรคสมองเสื่อมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาสุขภาพกายกับการเป็นโรคสมองเสื่อม

ปัญหาสุขภาพกาย	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)				กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม (n=56)				χ^2
	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		
	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	
	การได้ยิน	1389	(84.1)	262	(15.9)	32	(57.1)	24	
การมองเห็น	1196	(72.4)	455	(27.6)	25	(44.6)	31	(55.4)	20.681***
ปวดข้อ+ปวดกล้ามเนื้อ	761	(46.1)	890	(53.9)	25	(44.6)	31	(55.4)	.006
วิงเวียนศีรษะ	1415	(85.7)	236	(14.3)	47	(83.9)	9	(16.1)	.032
นอนไม่หลับ	1364	(82.6)	287	(17.4)	34	(60.7)	22	(39.3)	16.079
กระเพาะอาหาร	1408	(85.3)	243	(14.7)	49	(87.5)	7	(12.5)	.072
ความดันโลหิตสูง	1502	(95.8)	69	(4.2)	54	(96.4)	2	(3.6)	.000
เบาหวาน	1557	(94.3)	94	(5.7)	54	(96.4)	2	(3.6)	.146

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ปัญหาสุขภาพการ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)				กลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อม (n=56)				χ ²
	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		
	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	
อัมพฤกษ์/อัมพาต	1634	(99.0)	17	(1.0)	54	(96.4)	2	(3.6)	1.289
โรคไต	1634	(99.0)	17	(1.0)	56	(100.0)	-	-	.006
โรคปอด	1618	(98.0)	33	(2.0)	55	(98.2)	1	(1.8)	.000
โรคหัวใจ	1621	(98.2)	30	(1.8)	56	(100.0)	-	-	.250
โรคกระดูก+เนื้อร้ายอื่น ๆ	1645	(99.6)	6	(0.4)	56	(100.0)	-	-	.000
โรคติดเชื้อต่าง ๆ	1637	(99.2)	14	(0.8)	56	(100.0)	-	-	.478
อื่น ๆ	1502	(91.0)	149	(9.9)	53	(94.6)	3	(5.4)	1.164

*** P < .001

จากตารางที่ 17 พบว่า ปัญหาการได้ยินและการมองเห็นเป็นปัญหาสุขภาพกายที่พบว่า มีความสัมพันธ์กับโรคสมองเสื่อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมมีปัญหาการได้ยิน คิดเป็นร้อยละ 42.9 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติมีปัญหาการได้ยิน คิดเป็นร้อยละ 15.9 และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมมีปัญหาการมองเห็น คิดเป็นร้อยละ 55.4 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติมีปัญหาการมองเห็น คิดเป็นร้อยละ 27.6

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบความมั่นใจระหว่างความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวันกับการเป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงน้อย

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงน้อย (n=40)			χ^2
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
การรับประทานอาหาร	1643 (99.5)	-	8 (0.5)	40 (100.0)	-	-	.000
การใช้ห้องส้วม	1641 (99.4)	8 (0.5)	2 (0.1)	39 (97.5)	1 (2.5)	-	3.043
การอาบน้ำ	1642 (99.5)	7 (0.4)	2 (0.1)	39 (97.5)	1 (2.5)	-	3.621
การสวมใส่เสื้อผ้า	1643 (99.5)	5 (0.3)	3 (0.2)	38 (95.0)	2 (5.0)	-	5.649
การชักนำด้วยมือ	1579 (95.6)	40 (2.4)	32 (1.9)	24 (60.0)	6 (15.0)	10 (25.0)	111.569***
การปรุงอาหาร/หุงข้าว	1527 (92.5)	62 (3.8)	62 (3.8)	16 (40.0)	8 (20.0)	16 (40.0)	147.912***

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงน้อย (n=40)			χ^2
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
ไปซื้อของที่ตลาด/ ที่ใกล้เคียง	1442 (87.3)	147 (8.9)	62 (3.8)	3 (7.5)	24 (60.0)	13 (32.5)	202.718***
ทานอาหารตามแพทย์สั่ง	1572 (95.2)	73 (4.4)	6 (0.4)	17 (42.5)	23 (57.5)	- -	205.502***
การใช้บริการรถประจำทาง	1405 (85.1)	217 (13.1)	29 (1.8)	1 (2.5)	30 (75.0)	9 (22.5)	209.127***
คุณการเงินส่วนตัว	1590 (96.3)	47 (2.8)	14 (0.8)	14 (35.0)	20 (50.0)	6 (15.0)	300.763***
คุณบ้านและรักษาความสะอาด	1563 (94.7)	64 (3.9)	24 (1.5)	13 (32.5)	18 (45.0)	9 (22.5)	241.038***

*** P < .001

จากตารางที่ 18 พบว่า ความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันในด้านการซักเสื้อผ้า ด้วยมือ, การปรุงอาหาร/หุงข้าว, ไปซื้อของที่ตลาด/ที่ใกล้เคียง, ทานยาตามแพทย์สั่ง, การใช้บริการรถประจำทาง, การดูแลการเงินส่วนตัว และการดูแลบ้านและรักษาความสะอาด มีความสัมพันธ์กับการเกิดโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมเล็กน้อย จะมีความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันดังกล่าวได้ด้วยตนเองน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมระดับเล็กน้อย จะมีความสามารถทำได้แต่ต้องช่วย และทำไม่ได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ กิจวัตรประจำวันในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมระดับเล็กน้อย ทำไม่ได้มากที่สุด คือ การปรุงอาหาร/หุงข้าว คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมา คือ การไปซื้อของที่ตลาดหรือที่ใกล้เคียง คิดเป็นร้อยละ 32.5 ในทางตรงกันข้ามกิจวัตรประจำวันที่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงน้อยทำไม่ได้ คือ การรับประทานอาหาร, การใช้ห้องสุขา, การอาบน้ำ และการสวมใส่เสื้อผ้า

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวันกับการเป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงปานกลาง

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงปานกลาง (n=12)			χ ²
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
การรับประทานอาหาร	1643 (99.5)	-	8 (0.5)	11 (91.7)	1 (8.3)	-	137.715***
การใช้ห้องสุขา	1641 (99.4)	8 (0.5)	2 (0.1)	10 (83.3)	2 (16.7)	-	52.203***
การอาบน้ำ	1642 (99.5)	7 (0.4)	2 (0.1)	10 (83.3)	2 (16.7)	-	58.402***
การสวมใส่เสื้อผ้า	1643 (99.5)	5 (0.3)	3 (0.2)	11 (91.7)	-	1 (8.3)	33.022***
การชักนำด้วยมือ	1579 (95.6)	40 (2.4)	32 (1.9)	3 (25.0)	5 (41.7)	4 (33.3)	128.297***
การปรุงอาหาร/หุงข้าว	1527 (92.5)	62 (3.8)	62 (3.8)	-	3 (25.0)	9 (75.0)	166.491***
ไปซื้อของที่ตลาด/ ที่ใกล้เคียง	1442 (87.3)	147 (8.9)	62 (3.8)	-	3 (25.0)	9 (75.0)	155.539***

ตารางที่ 19 (ต่อ)

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงปานกลาง (n=12)			χ^2
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
ทานอาหารแปดมื้อ	1572 (95.2)	73 (4.4)	6 (0.4)	1 (8.3)	6 (50.0)	5 (41.7)	368.863***
การใช้บริการรถประจำทาง	1405 (85.1)	217 (13.1)	29 (1.8)	-	5 (41.7)	7 (58.3)	193.630***
ดูแลการเงินส่วนตัว	1590 (96.3)	47 (2.8)	14 (0.8)	-	6 (50.0)	6 (50.0)	333.992***
ดูแลบ้านและรักษาความสะอาด	1563 (94.7)	64 (3.9)	24 (1.5)	-	6 (50.0)	6 (50.0)	227.210***

*** p < .001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 19 พบว่า ความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันทุก ๆ ด้าน มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงปานกลาง จะมีความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันทุกด้านน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ ในขณะที่เดียวกันก็มีแนวโน้มที่จะสามารถทำได้แต่ต้องช่วย และทำไม่ได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ กิจวัตรประจำวันในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมปานกลางทำไม่ได้มากที่สุด คือ การปรุงอาหาร/ หุงข้าว และการไปซื้อของที่ตลาด/ที่ใกล้เคียง คิดเป็นร้อยละ 75.0 รองลงมา คือ การใช้บริการรถประจำทาง คิดเป็นร้อยละ 58.3 ในทางตรงกันข้ามกิจวัตรประจำวันที่ไม่มียกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมปานกลางทำไม่ได้ คือ การรับประทานอาหาร, การใช้ห้องสุขา และการอาบน้ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันกับการเป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงมาก

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงมาก (n=4)			χ^2
	ทำได้เอง	ทำไ้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำไ้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
การรับประทานอาหาร	1643 (99.5)	-	8 (0.5)	3 (75.0)	1 (25.0)	-	413.010***
การใช้ห้องส้ว	1641 (99.4)	8 (0.5)	2 (0.1)	2 (50.0)	-	2 (50.0)	411.752***
การอาบน้ำ	1642 (99.5)	7 (0.4)	2 (0.1)	2 (50.0)	-	2 (50.0)	411.751***
การสวมใส่เสื้อผ้า	1643 (99.5)	5 (0.3)	3 (0.2)	2 (50.0)	-	2 (50.0)	328.800***
การซักผ้าด้วยมือ	1579 (95.6)	40 (2.4)	32 (1.9)	-	-	4 (100.0)	180.324***
การปรุงอาหาร/หุงข้าว	1527 (92.5)	62 (3.8)	62 (3.8)	-	-	4 (100.0)	96.536***
ไปซื้อของที่ตลาด/ที่ใกล้เคียง	1442 (87.3)	147 (8.9)	62 (3.8)	-	-	4 (100.0)	96.536***

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1651)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรง (n=4)			χ^2
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
ทาสถาตามแพทอสัง	1572 (95.2)	73 (4.4)	6 (0.4)	-	1 (25.0)	3 (75.0)	416.347***
การใช้บริการรถประจำทาง	1405 (85.1)	217 (13.1)	29 (1.8)	-	1 (25.0)	3 (75.0)	114.541***
ดูแลการเงินส่วนตัว	1590 (96.3)	47 (2.8)	14 (0.8)	-	-	4(100.0)	364.659***
ดูแลบ้านและรักษาความสะอาด	1563 (94.7)	64 (3.9)	24 (1.5)	-	-	4(100.0)	232.991***

*** P < .001

จากตารางที่ 20 พบว่า ความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันทุก ๆ ด้าน มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมที่มีความรุนแรงมาก มีความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันได้เองน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ ในขณะที่เด็วกันก็มีแนวโน้มที่จะสามารถทำได้แต่ต้องช่วย และทำไม่ได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ กิจวัตรประจำวันในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมอย่างมากทำไม่ได้มากที่สุด คือ การปรุงอาหาร/หุงข้าว, การซักผ้าด้วยมือ, ไปซื้อของที่ตลาด/ที่ไกลเคื่อง, ดูแลการเงินส่วนตัว และดูแลบ้านและรักษาความสะอาด คิดเป็นร้อยละ 100 แต่กิจวัตรประจำวันที่ไม่มิกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคสมองเสื่อมรุนแรงมากทำไม่ได้ คือ การรับประทานอาหาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 3 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า

การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า แบ่งเป็น

1. การวิเคราะห์ความชุกของโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ตารางที่ 21 ถึง ตารางที่ 23
2. การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคซึมเศร้า ประกอบด้วย ตารางที่ 24 ถึง ตารางที่ 33

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ความชุกของโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
เป็นปกติ	1,666	97.6
เป็นโรคซึมเศร้า	41	2.4
รวม	1,707	100.0

จากตารางที่ 21 พบว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 1,707 คน พบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า 41 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ความชุกของโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำแนกตามกลุ่มอายุ

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	อายุ/ปี					
	60-64	65-69	70-74	75-79	80-84	85 [*]
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	395 (97.5)	287 (97.6)	204 (98.6)	120 (95.2)	48 (94.1)	35 (97.3)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	10 (2.5)	7 (2.4)	3 (1.4)	6 (4.8)	3 (5.9)	1 (2.7)
รวม	405 (100.0)	294 (100.0)	207 (100.0)	126 (100.0)	51 (100.0)	37 (100.0)

จากตารางที่ 22 เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงในกลุ่มอายุ 80-84 ปี เป็นโรคซึมเศร้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.9 รองลงมา คือ กลุ่มอายุ 75-79 ปี และ 85 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 4.8 และ 2.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 23 ความชุกของโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำแนกตามกลุ่มอายุ

กลุ่มตัวอย่างเพศชาย	อายุ/ปี					
	60-64	65-69	70-74	75-79	80-84	85 ⁺
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	202 (98.5)	180 (97.3)	103 (99.0)	39 (100.0)	31 (96.9)	21 (95.5)
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	3 (1.5)	5 (2.7)	1 (1.0)	-	1 (3.1)	1 (4.5)
รวม	206 (100.0)	185 (100.0)	104 (100.0)	39 (100.0)	32 (100.0)	22 (100.0)

จากตารางที่ 23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายในกลุ่มอายุ 85 ปีขึ้นไป เป็นโรคซึมเศร้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.5 รองลงมา คือ กลุ่มอายุ 80-84 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.1 และไม่พบโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่อยู่ในกลุ่มอายุ 75-79 ปี

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเป็นโรคซึมเศร้า

เพศ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ชาย	576 (98.1)	11 (1.9)	587 (100.0)
หญิง	1,090 (97.3)	30 (2.7)	1,120 (100.0)

$$\chi^2 = 1.48171 \quad df = 1 \quad p < .05$$

จากตารางที่ 24 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคซึมเศร้าได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย ดังจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่เป็นโรคซึมเศร้า มีร้อยละ 2.7 ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่เป็นโรคซึมเศร้า มีร้อยละ 1.9 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเป็นโรคซึมเศร้า พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเป็นโรคซึมเศร้า

กลุ่มอายุ/ปี	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
60-64	597 (97.9)	13 (2.1)	610 (100.0)
65-69	467 (97.5)	12 (2.5)	479 (100.0)
70-74	307 (98.7)	4 (1.3)	311 (100.0)
75-79	159 (96.4)	6 (3.6)	165 (100.0)
80-84	79 (95.2)	4 (4.8)	83 (100.0)
85 ปีขึ้นไป	57 (96.6)	2 (3.4)	59 (100.0)

$$\chi^2 = 13.69924 \quad df = 5 \quad p < .05$$

จากตารางที่ 25 พบว่า แนวโน้มของการเป็นโรคซึมเศร้า ในกลุ่มตัวอย่างจะเพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ยกเว้นในกลุ่มอายุ 70-74 ปีและ 85 ปีขึ้นไป มีแนวโน้มที่จะลดลง ดังจะเห็นว่าในกลุ่มอายุ 60-64, 65-69, 70-74, 75-79, 80-84 และ 85 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างมีโรคซึมเศร้า คิดเป็นร้อยละ 2.1, 2.5, 1.3, 3.6, 4.8 และ 3.4 ตามลำดับ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเป็นโรคซึมเศร้ามียุทธศาสตร์ทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการเป็นโรคซึมเศร้า

สถานภาพสมรส	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
โสด	33 (100.0)	-	33 (100.0)
คู่	801 (98.8)	14 (1.7)	815 (100.0)
หย่า	5 (71.4)	2 (28.6)	7 (100.0)
แยก	9 (100.0)	-	9 (100.0)
หม้าย	818 (97.0)	25 (3.0)	843 (100.0)

$$\chi^2 = 24.25966 \quad df = 4 \quad p < .001$$

จากตารางที่ 26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสหย่า มีแนวโน้มที่จะเป็นโรคซึมเศร้ามากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ดังจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสหย่า เป็นโรคซึมเศร้าถึงร้อยละ 28.6 รองลงมาคือสถานภาพสมรสหม้าย เป็นโรคซึมเศร้าร้อยละ 3.0 ไม่พบโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสโสดและแยก ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการเป็นโรคซึมเศร้า พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเป็นโรคซึมเศร้า

ระดับการศึกษา	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่ได้รับการศึกษา	120 (95.2)	6 (4.8)	126 (100.0)
ประถมศึกษา	1,482 (97.7)	35 (2.3)	1,517 (100.0)
สูงกว่าประถมศึกษา	64 (100.0)	-	64 (100.0)

$$\chi^2 = 10.48742 \quad df = 2 \quad p < .01$$

จากตารางที่ 27 พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน จะทำให้เกิดโรคซึมเศร้าแตกต่างกัน จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการศึกษา มีแนวโน้มเป็นโรคซึมเศร้าถึงร้อยละ 4.8 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาถึงขั้นประถมศึกษา เป็นโรคซึมเศร้า ร้อยละ 2.3 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาไม่พบว่าเป็นโรคซึมเศร้า ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการเป็นโรคซึมเศร้า พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพปัจจุบันกับการเป็นโรคซึมเศร้า

อาชีพปัจจุบัน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	834 (96.6)	29 (3.4)	863 (100.0)
ทำไร่ทำนา	733 (98.9)	8 (1.1)	741 (100.0)
รับจ้าง	49 (100.0)	-	49 (100.0)
ค้าขาย	34 (94.5)	3 (5.5)	37 (100.0)
ข้าราชการบำนาญ	16 (94.1)	1 (5.9)	17 (100.0)

$$\chi^2 = 16.13250 \quad df = 4 \quad p < .001$$

จากตารางที่ 28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพปัจจุบันเป็นข้าราชการบำนาญ เป็นโรคซึมเศร้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.9 รองลงมา คือ อาชีพค้าขาย, ไม่ได้ประกอบอาชีพ และทำไร่ทำนา คิดเป็นร้อยละ 5.5, 3.4, และ 1.1 ตามลำดับ ไม่พบโรคซึมเศร้าในกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพปัจจุบันเป็นอาชีพรับจ้าง ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพปัจจุบันกับการเป็นโรคซึมเศร้าพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนในครัวเรือนกับการเป็นโรคซึมเศร้า

จำนวนคนในครัวเรือน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า	รวม
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่มี	57 (91.9)	5 (8.1)	62 (100.0)
มี 1-2 คน	408 (97.1)	12 (2.9)	420 (100.0)
มี 3-4 คน	711 (98.1)	14 (1.9)	725 (100.0)
มี 5 คนขึ้นไป	490 (98.0)	10 (2.0)	500 (100.0)

$$\chi^2 = 9.88229 \quad df = 3 \quad p < .01$$

จากตารางที่ 29 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคนในครัวเรือนหรืออยู่ตัวคนเดียว เป็นโรคซึมเศร้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 8.1 รองลงมา คือ มีจำนวนคนในครัวเรือน 1-2 คน, มี 5 คนขึ้นไป และมี 3-4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9, 2.0 และ 1.9 ตามลำดับ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนในครัวเรือนกับการเป็นโรคซึมเศร้า พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลเอาใจใส่ของสมาชิกในครอบครัว
กับการเป็นโรคซึมเศร้า

การดูแลเอาใจใส่ของ สมาชิกในครอบครัว	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นปกติ	กลุ่มตัวอย่างที่ เป็นโรคซึมเศร้า	χ^2
	(N=1666)	(N =41)	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ผู้ดูแลหลัก			
ไม่มี	38 (86.4)	6 (13.6)	19.64643
มี	1,628 (97.9)	35 (2.1)	(df = 1, P<.001)
การได้รับความเอาใจใส่ จากสมาชิกในครอบครัว			
ไม่เลย	7 (77.8)	2 (22.2)	
น้อย	38 (86.4)	6 (13.6)	41.30649
ปานกลาง	821 (98.4)	13 (1.6)	(df = 3, P<.001)
มาก	800 (97.6)	20 (2.4)	

จากตารางที่ 30 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีผู้ดูแลหลัก เป็นโรคมึนเศร้า ร้อยละ 13.6 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีผู้ดูแลหลักเป็นโรคมึนเศร้าเพียงร้อยละ 2.1 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการมีหรือไม่มีผู้ดูแลหลัก มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคมึนเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และจากตารางยังพบอีกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับความเอาใจใส่ จากสมาชิกในครอบครัวเป็นโรคมึนเศร้า ร้อยละ 22.2 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความเอาใจใส่จากสมาชิกในครอบครัว เป็นโรคมึนเศร้าเพียงร้อยละ 2.4 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่จากสมาชิกในครอบครัวกับการเป็นโรคมึนเศร้า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนกับการเป็นโรค
ซิมเคร้า

การเข้าร่วมกิจกรรม ในชุมชน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (N=1666)	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซิมเคร้า (N =41)
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่เคอ	104 (92.0)	9 (8.0)
เคอ	1,562 (98.0)	32 (2.0)

$$\chi^2 = 13.53362 \quad df = 1 \quad p < .001$$

จากตารางที่ 31 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคอเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน เป็นโรคซิมเคร้า ร้อยละ 8.0 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่เคอเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน เป็นโรคซิมเคร้า เพียงร้อยละ 2.0 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชนกับการเป็นโรคซิมเคร้า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาสุขภาพกายกับการเป็นโรคซึมเศร้า

ปัญหาสุขภาพกาย	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1666)				กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า (n=41)				χ^2
	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		
	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	
การได้ยิน	1392	(83.6)	274	(16.4)	29	(70.7)	12	(29.3)	9.791**
การมองเห็น	1202	(72.1)	464	(27.9)	19	(46.3)	22	(53.7)	18.174**
ปวดข้อ+ปวดกล้ามเนื้อ	778	(46.7)	888	(53.3)	8	(19.5)	33	(80.5)	10.835**
วิงเวียนศีรษะ	1438	(86.3)	228	(13.7)	24	(58.5)	17	(41.5)	22.908***
นอนไม่หลับ	1380	(82.8)	286	(17.2)	18	(43.9)	23	(56.1)	38.324***
โรคกระเพาะอาหาร	1430	(85.8)	236	(14.2)	27	(65.9)	14	(34.1)	11.231***
ความดันโลหิตสูง	1502	(96.2)	64	(3.8)	34	(82.9)	7	(17.1)	14.411***
เบาหวาน	1574	(94.5)	92	(5.5)	37	(90.2)	4	(9.8)	.671

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ปัญหาสุขภาพทาง	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1666)				กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า (n=41)				χ ²
	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		ไม่มีปัญหา		มีปัญหา		
	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	
อัมพฤกษ์/อัมพาต	1650	(99.0)	16	(1.0)	38	(92.7)	3	(7.3)	9.482**
โรคไต	1649	(99.0)	17	(1.0)	41	(100.0)	-	-	.000
โรคปอด	1632	(98.0)	34	(2.0)	41	(100.0)	-	-	.128
โรคหัวใจ	1637	(99.3)	29	(1.7)	40	(97.6)	1	(2.4)	.000
โรคเมเร็ง+เนื้อร้ายอื่น ๆ	1660	(99.6)	6	(0.4)	41	(100.0)	-	-	.000
โรคติดเชื้อต่าง ๆ	1652	(99.2)	14	(0.8)	41	(100.0)	-	-	.347
อื่น ๆ	1516	(91.0)	150	(9.0)	39	(95.1)	2	(4.9)	2.282

** P < .01

*** P < .001

จากตารางที่ 32 พบว่า ปัญหาการได้ยิน การมองเห็น ปวดข้อ-ปวดกล้ามเนื้อ และ อัมพฤกษ์/อัมพาต เป็นปัญหาสุขภาพกาย ที่พบว่า มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัญหาวิงเวียนศีรษะ นอนไม่หลับ โรคกระเพาะอาหาร และความดันโลหิตสูง เป็นปัญหาสุขภาพกายที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคซึมเศร้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้าจะมีปัญหาสุขภาพกาย ดังกล่าวข้างต้น มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (รายละเอียดดูจากร้อยละตามตาราง) จากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้าส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องความดันโลหิตสูงถึงร้อยละ 85.7 รองลงมา คือ ปัญหาปวดข้อและปวดกล้ามเนื้อ คิดเป็นร้อยละ 83.7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบความสัมพัทธ์ระหว่างความสามารถในการทำกิจกรรมประจำวันกับการเป็นโรคซึมเศร้า

กิจวัตรประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1666)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า (n=41)			χ^2
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วยเหลือ	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วยเหลือ	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
การรับประทานอาหาร	1657 (99.5)	2 (0.1)	7 (0.4)	40 (97.6)	-	1 (2.4)	3.543
การใช้ห้องสุขา	1653 (99.2)	10 (0.6)	3 (0.2)	39 (95.1)	1 (2.4)	1 (2.4)	10.881***
การอาบน้ำ	1654 (99.3)	9 (0.5)	3 (0.2)	39 (95.1)	1 (2.4)	1 (2.4)	11.246***
การสวมใส่เสื้อผ้า	1655 (99.3)	6 (0.4)	5 (0.3)	39 (95.1)	1 (2.4)	1 (2.4)	9.497***
การชักนำด้วยมือ	1573 (94.4)	48 (2.9)	45 (2.7)	33 (80.5)	3 (7.3)	5 (12.2)	15.774***
การปรุงอาหาร/หุงข้าว	1509 (90.6)	72 (4.3)	85 (5.1)	34 (82.9)	1 (2.4)	6 (14.6)	17.410***
ไปซื้อของที่ตลาด/ที่ใกล้เคียง	1424 (85.5)	159 (9.5)	83 (5.0)	21 (51.2)	15 (36.6)	5 (12.2)	38.291***

ตารางที่ 33 (ต่อ)

กิจกรรมประจำวัน	ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (n=1666)			ความสามารถของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น โรคซึมเศร้า (n=41)			
	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	ทำได้เอง	ทำได้แต่ต้องช่วย	ทำไม่ได้	
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	
ทานอาหารแบบคลั่ง	1557 (93.5)	97 (5.8)	12 (0.7)	33 (80.5)	6 (14.6)	2 (4.9)	14.306 ^{***}
การใช้บริการรถประจำทาง	1387 (83.3)	234 (14.0)	45 (2.7)	19 (46.3)	19 (46.3)	3 (7.3)	37.811 ^{***}
ดูแลการเงินส่วนตัว	1572 (94.4)	68 (4.1)	26 (1.6)	32 (78.0)	5 (12.2)	4 (9.8)	22.585 ^{***}
ดูแลบ้านและรักษาความสะอาด	1545 (92.7)	85 (5.1)	36 (2.2)	31 (75.6)	3 (7.3)	7 (17.1)	36.977 ^{***}

*** p < .001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 33 พบว่า ความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันในทุกด้าน ยกเว้น การรับประทานอาหาร มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 จากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโรคซึมเศร้า มีความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันได้เองน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ (ดูรายละเอียดของร้อยละตามตาราง) ในขณะที่เดียวกันก็มีแนวโน้มที่จะสามารถทำได้แต่ต้องช่วยเหลือ และทำไม่ได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นปกติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย